

[Socialministeren.]

jeg har forstaaet — jeg har ikke faaet det undersøgt nærmere —, kommer de til at foreligge i en nær Fremtid.

Det eneste Eksempel, det ærede Medlem nævnte paa Tal, der oplagt ikke kunde holde, var de 2½ Mill. Kr., der blev sparet paa Aldersrenten ved de foreslaaede Ændringer i Sygeforsikringen, jfr. Sp. 4123. Det ærede Medlem troede, at disse 2½ Mill. Kr. snupper jeg paa den Maade, at der bliver færre Aldersrentenydere, idet de, der ikke er sygeforsikrede, glider ud.

Det er en fuldstændig Misforstaaelse. (Afbrydelse af C. O. Pedersen: Det staar der). Nej, det staar der ikke. Det sker undertiden, at ukyndige læser en Sætning paa flere forskellige Maader. De 2½ Mill. Kr. spares, som man kan se adskillige Steder i Bemærkningerne, ganske omvendt ved, at Sygekasserne fremtidig overtager en Række Udgifter, der for Aldersrentenydernes Vedkommende nu maa afholdes af det offentlige i Form af Aldersrente. Derved spares de 2½ Mill. Kr. Det er altsaa Tal, der nok skal holde, naar man anbringer Tallene, hvor de hører hjemme.

Med Hensyn til Refusionen var den samme Ordfører bange for Bestemmelsen om, at Opholdskommunen kun skal bære en Syvendel som saadan, altsaa som Opholdskommune. Det er jeg ikke bange for, og det samme gælder altsaa det raadgivende Socialudvalg, der enstemmigt har fremsat dette Forslag, og som tæller kommunale Repræsentanter af alle Afskygninger. Noget helt andet er det paa Omraader, hvor der ikke findes faste Takster, faste Beløb, faste Tillæg o. s. v. Der kunde det ærede Medlems Bemærkning have Realitet. Jeg tror for øvrigt ogsaa, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller var inde paa det samme, men paa disse Omraader forhøjes endda den nugældende Opholdskommune-Andel fra en Fjerdedel til en Trediedel efter Udvalgets Forslag, og det vil blive gentaget i mit Forslag om offentlig Forsorg til Efteraaret. Altsaa der gaar man netop i den Retning, men der drejer det sig ogsaa om en skønmæssig Hjælp.

Naar endelig Venstres ærede Ordfører meddelte, at han var af den Opfattelse, at en ny Refusionsordning, som interesserede ham og Venstre og Kommunerne, storartet kunde anvendes i ethvert andet System end det her foreliggende, i alt Fald i det nuværende, tror jeg alligevel ikke rigtig, at han har forstaaet Refusionsordningen. (Afbrydelse af C. O. Pedersen). Hvis det ærede Medlem vil afbryde mig i

min Tale, maa han tale højere, saa skal han gerne faa Svar med det samme. Ellers maa jeg vente, til jeg har hørt det. Jeg tror alligevel ikke rigtig, han har forstaaet, at der hertil kræves vidtgaaende Ændringer. (Afbrydelse af C. O. Pedersen). Saa kan alt gennemføres, naar der er en hel Mængde andre Ting, der samtidig skal ændres, det har han Ret i, saa behøver man blot at vedtage Socialreformen, saa er det gennemført. Der kræves i alt Fald vidtgaaende Ændringer i hele Forsørgelseslovgivningen, i alle de Regler, vi har arbejdet med fra 1892, i Administrationen og Refusionsordningen naturligvis ogsaa.

Naar det ærede Medlem i sin Iver for at forenkle mener, at vi udmærket godt kunde forhandle om disse Ændringer straks og ad Aare se, hvor langt vi kunde komme med Resten, som han saa fortrøstningsfuldt og opmuntrende udtrykte sig, maa jeg desværre bedrøve ham med, at der ikke bliver nogen ny Refusionsordning uden en ny Socialreform og omvendt. De to Ting hænger nøje sammen. De vil ikke blive skilt med min gode Villie. Naar den ærede Ordfører udtrykkelig erkendte, at Reformen i sin Helhed tiltrængtes, skulde han baade have vist en ikke saa lidt større Forstaaelse og en ikke saa lidt større Interesse for at komme lidt hurtigere frem med de egentlige Forslag.

Dog vil jeg gerne takke ham for Tilsgagnet om at ville løse Skattespørgsmaalet med det samme, hvad den ærede radikale Ordfører ogsaa mente var rigtig. Det vil praktisk talt sige under Udvalgsbehandlingen at faa sørget for, at de 12—13 Mill. Kr. Udgifter, som Udvalget har foreslaaet, samtidig overføres fra Kommunerne til Staten. Det interesserede den ærede konservative Ordfører sig ogsaa stærkt for.

Maa jeg heroverfor sige, at Regeringen, som jo er i høj Grad interesseret i at gennemføre dette Forslag straks og ikke i to Tempi, ikke, som Forholdene laa i Øjeblikket, saa nogen Udvej for at gaa en anden Vej end den at foreslaa at udskyde dette Overflytningsproblem i nogle Aar. Men kan man i Udvalget blive enig om dette Problems Løsning samtidig med Reformens Gennemførelse i øvrigt, saa kan jeg ikke tænke mig, at Finansministeren skulde have noget derimod, og jeg vilde selvfølgelig hilse det med den allerstørste Glæde.

Naar jeg nu til Slutning skal udtale mig om Udsigterne, vil jeg sige, at Begyndelsen forekommer mig altsaa alt andet end lovende, og det har jeg syntes, man burde give Udtryk for med det samme, hvis det